

Den gamla soffan

av Loulou Eriksson

Den följde mig genom hela uppväxten. Inte så att den fanns i något rum i vårt hem. Nej, på vinden stod den i alla år, väntandes på att bli upprustad och vacker och salongsmässig.

För det var det som var tanken den dag mamma hittade den på gården till det hus där vi bodde på Östermalm. Mamma hade en stark känsla för allt gammalt och kunde se vilka möjligheter som fanns, t o m i en gammal möbel i så uselt skick som den här. Säkert såg hon framför sig en stilren gustaviansk soffa, kanske kunde hon måla den i någon lämplig antik färg och klä sitsen med ett riktigt kungligt tyg. Att själva sitsen saknades tyckte inte mamma var något större bekymmer, det kunde säkert en snickare fixa. Soffan var utdragbar och hade rak rygg med utsirade pinnar och vackra knoppar i hörnen. Den var som sagt i ett väldigt dåligt skick, men möjligheterna att skapa en riktigt vacker möbel fanns ju där.

Det var bara det att mamma aldrig fick tid. Soffan framlevde sin tid på vinden, där var kallt och fuktigt om vintern och den stackars soffan, som skulle bli så vacker, förföll allt mer.

Jag blev vuxen, flyttade hemifrån och fick familj. Mamma skulle lämna bostaden på Östermalm och det var i de flyttagen vi fann den gamla soffan. ”Släng den” sa min man, ”den ser förfärlig ut”. Men någonting i mitt inre höll emot. ”Nej, vi tar den med” sade jag. ”Jag får säkert tillfälle att rusta upp den, tänk bara så vacker

den kan bli”. Och jag såg för mitt inre en stilren gustaviansk soffa, med ett vackert kungligt tyg på sitsen. ”En dag kommer vi säkert att bo så stort att vi kan ha en sådan möbel”. Min man muttrade, men fann sig.

Soffan fick ett nytt hem. På vår vind. Där var det åtminstone torrt så förfallet avstannade. Men någon tid till upprustning blev det aldrig. Soffan stod där den stod. Åren gick, vi skulle flytta till Skåne. Det mesta var packat och klart, endast vinden återstod att tömma. ”Nej men, vad är det som står här, det är ju den där förskräckliga gamla soffan, jag kör den till tippen med det samma”. – ”Är du inte klok, har vi haft den så länge så kan du väl inte slänga den nu, jag vill ha den kvar!” Min man muttrade, men fann sig. Igen.

Vi flyttade tre gånger till. Soffan fick följa med. Men vid den fjärde flytten sa min man: ”Stopp, inte en gång till. Den ska ut!” Den här gången var det allvar, det förstod jag på hans röst. ”Vi kan väl åtminstone försöka sälja den på auktion”. ”Är du inte klok, sälja det där skräpet!” Han tittade på mig som jag hade förlorat förståndet, men jag framhärdade. ”Den är i alla fall antik, det kan ju finnas någon som vill ha den och försöka rusta upp den”. Min man sa inte ett ord, packade in soffan i bilen och slängde igen bakluckan med en smäll. ”Om någon säger så mycket som ett knyst när jag bär in den på Auktionskammaren så vänder jag och kör direkt till tippen, bara så du vet det!”

Han smög in i entrén till auktionshuset med delar av soffan under armen. Tittade sig nervöst omkring, beredd att snabbt retirera om någon så mycket som höjde på ögonbrynen. Då hör han plötsligt någon säga: ”Nej men kolla, här kommer det grejer. Från tiden. Vad spännande”. Och plötsligt står inte mindre än fyra gubbar runt min man, som tappar hakan av förvåning. ”Var har’u resten?”

Den gamla soffan bars in i delar, gubbarna tittar beundrande på de slitna trästyckena. ”Ska jag sätta ihop den, så man ser vad det är?” ”Nej, det behöver du inte, den där säljer sig själv!”

Och det gjorde den.